

Hei jokaiselle Japanin työn tukijalle!

Viime kirjeestä tähän päivään on ehtinyt tapahtua paljon. Kirjoitteleme nimittäin parhaillaan Japanin kodista!

Lindan erityislupaviisumi saapui viimein 23.4 ja pitkäksi venynyt prosessi päästä takaisin Japaniin alkoikin edetä rytinällä. Meidän piti alunperäisesti palata jo tammikuun puolen välin tienoin, mutta maailmassa vallitsevat tilanteet pistivät jarrun päälle ja lähtöpäivä karkasi aina vain eteenpäin. Lähdön myöhästyminen ja lentojen jatkuva siirtely yhdessä epätietoisuuden kanssa vaivuttivat meidät sellaiseen tilaan, että kun viisumi viime hetkillä sitten tulikin, niin yllätyimme aivan tosissaan.

Valmiiksi väsyneet matkalaiset ja haikea lähdön hetki.

Varasimme heti nopeimmat mahdolliset lennot, ja se tarkoitti lähtöä vajaa viikon päähän 31.4. Suoraa lentoa Osakaan ei ollut tarjolla, vaan meidän oli lennettävä Tokion Naritaan. Lennot menivät aivan upeasti, kiitos siitä rukoilijoille.

Pelkäsimme turhaan pienen vauvan kanssa matkustamista. Linda nukkui lähes koko lennon eikä itkenyt. Stuertti kehui Lindaa ”kympin vauvaksi” joita harvoin lennoilla näkee.

Linda matkusti tällaisessa kopassa uneen tuudittautuneena.

Kentällä Japanissa meiltä otettiin koronatestit. Se oli jo toinen kerta parin päivän sisään, sillä kävimme testauttamassa itsemme jo Suomen päässä tarkkaan ajoitetusti ennen lennolle lähtöä. Meitä ei olisi päästetty koneeseen ilman lääkärin täyttämiä todistuksia näytteen negatiivisesta tuloksesta. Japaniin tulijalta vaaditaan näinä aikoina tarkat dokumentit, ja maahan tullessa odottaa vielä monta eri vaihetta ennen määrättyyn karanteenipaikkaan siirtymistä. Saimme suuren nivaskan papereita lukuisilta eri virkailijoilta ja kuljimme kentällä vastaanotolta vastaanotolle kolmen tunnin ajan. Kello oli Suomen aikaan 3 aamuyöstä ja meillä oli ajoittain vaikeuksia ymmärtää suurta informaatiotulvaa, mutta selvisimme kuitenkin. Japanilaiset virkailijat ovat todella pitkämielisiä, avuliaita sekä ystävällisiä viimeiseen saakka. Kohteliaisuus ja huomaavaisuus eivät kuitenkaan kumoa kuria ja järjestystä jota maassa vaalitaan, -kaikessa pitäydytään sääntöjä noudattaen ja rikkomuksiin suhtaudutaan ankarasti. Kentällä puhelimiimme ladattiin sovellukset, joiden kautta koko karanteenin ajan meidän piti ilmoittaa sijaintimme. Näin saatiin varmuus, että maahan tulija todella pitäytyi karanteenissa. Karanteenin rikkominen voisi pahimmassa tapauksessa johtaa säännön rikkojan nimen julkistamiseen sekä viisumien epäämiseen.

Monen mutkan kautta pääsimme vihdoinkin viettämään karanteenin ensimmäistä osaa lentokentän läheisyydessä sijaitsevaan hotelliin. Vietimme siellä tulopäivän jälkeen vielä kolme päivää. Meistä pidettiin huolta ja saimme oven taakse kolme kertaa päivässä ruoat. Olimme kuitenkin hyvillämme ettei siellä tarvinnut viettää koko kahden viikon karanteenia. Meiltä otettiin hotellissa olon jälkeen kolmannet koronatestit, ja koska ne näyttivät negatiivista, pääsimme jatkamaan matkaa kotiin Hyogoon.

Koronarajoitusten takia emme saaneet käyttää kotiin matkustaessa mitään Japanin sisäistä julkista liikennettä, hotellikaranteenista ja negatiivisista testituloksista huolimatta. Pönnit (lähettipariskunta Udasta) olivat onneksi luvanneet hakea meidät omalla autollaan, kunhan ehtisimme maahan tiettyyn päivämäärään mennessä. Heidän oli nimittäin määrä vuorostaan palata Suomilomalle. Lindan erityislupaviisumi kuitenkin saapui juuri oikeaan aikaan viime hetkille niin, että pääsimme Japaniin ennen tuota päivämäärää ja ehdimme kyytiin! Kiitos Jumalalle.

Mukana kallis lasti.

Matka taittui mukavasti, vaikka siihen menikin koko päivä pysähdyksineen. Tuntui erinomaiselta päästä omaan kotiin. Japanin valtioneuvoston määräyksen mukaan

meidän täytyi vielä pysytellä kotona karanteenissa niin, että 14 päivää maahan saapumisesta täytyi. Karanteenimme on juuri tätä kirjoittaessamme päätynyt ja olemme päässeet vihdoinkin kävelyille tuttuun naapurustoon. Tuntuu taas siltä, kuin emme poissa olisi lainkaan olleetkaan. Olemme todella hyvillä mielin että kaikki on mennyt tähän asti niin hyvin. Siirto lyhyessä ajassa täysin toisenlaisiin kuvioihin eri puolille maailmaa vauvan kanssa voisi aiheuttaa enemmän sydämen tykytystä, mutta Jumala esirukousten kautta on varjellut ajatuksemme ja siunannut tiemme. Hän on lähettänyt matkan varrelle myös ihania neuvonantajia.

Odotamme että kotimme saisi taas hiljalleen täyttyä vieraista. Meillä on pieni sievä koti jossa viihdymme ja se on meille tärkeä oma tukikohta, "pikku-Suomi". Rukoilethan kanssamme, että se saisi yhä olla Jumalan käytössä ja saisimme jatkaa siitä mihin viimeksi jäimme. Meillä kokoontui viime vuonna pieni englanninkielinen Raamattupiiri, jossa kävi eräs ei-uskova mies. Toivomme, että se saisi jatkua vaikka koronatilanteet ovat tehneet särön kaikkeen tähänkin.

(Viime kaudella kerroimme kansanvälisestä koulusta, jonne Anni pääsi mukaan pitämään hengellistä iltapäivätoimintaa. Se kuitenkin on päätynyt koronan myötä, ja yhteyshenkilö on siirtynyt toisaalle.)

Rukoilehtan, että saisimme olla näistä

vaikeista tilanteista huolimatta käveleviä todistuksia ja että Jumala voisi meitä johdattaa täsmällisesti, sekä vaikuttaa oikeaa tahtomista ja tekemistä. Muistattehan rukouksin myös meidän molempien kielen oppimista. Mikke hakeutuu pian taas kielikouluun, Anni opiskelee kotoa käsin minkä Lindalta ehtii :)

Kiitollisina ja teitä siunaten,
Japanin Tiaiset